

Chương 11

Kim Xoa Giáo Chủ

ong trong đêm tối, ba cỗ xe phú vải vàng chuyển bánh hướng về Đại Bàn Đơn, theo con đường đã gập ghềnh.

Xe đi không mau lắm, phần đường khó vượt, phần chổ nặng.

Theo xe, có độ trên trăm người, tất cả đều chia nhau dàn ra hai bên mỗi cỗ, xe đến đâu người đến đấy, xe không vượt người, người không bỏ xe

Dần dần là Giang Nam Tổng Đường Đường Chủ Cửu Kỳ, cùng vị ngoại dẫn Đường Chủ Cửu Long Đàn là Hồ Đường Chủ. Cả hai có vẻ lo lắng cực độ.

Giang Nam Tổng Đường Đường Chủ Cửu Kỳ tỏ nỗi ưu tư của mình với người bạn đồng hành:

- Hồ huynh! Tôi có kinh cảm công việc không êm thuận như chúng ta dự tính đâu! Đã đến cảnh giới của Cửu Long Đàn, mà sao chẳng thấy có ai nghinh đón đoàn vận tải cả?

Hồ Đường chủ đáp:

- Ba vị Đường Chủ ngoại đàn đều được phải đến Hàng Thành tiếp viện, nhân số tại Cửu Long Đàn do đó bị sút giảm nhiều, hiện tại còn bao nhiêu người đâu mà Tổng Quản sai đi nghinh đón chúng ta?

Cửu Đường Chủ lắc đầu:

- Nếu thế thì còn nói gì? Tôi lo ngại xa hơn nữa chứ! Tên giả mạo là người của Tổng Đường Giang Nam sai phái về Cửu Long Đàn nếu đúng là tên đã đoạt được Y Khâm Huyết Thư của Đông Hải Kỳ Tầu và Đại Mạc Dị Nhân, thì sự tình không diễn tiến đơn giản đâu!

Tôi chỉ lo ngại, Hà Tổng Quản liệu việc hồ đồ, không khéo rồi lại bị hấn lừa vào trong mà hỏng cả đại sự.

Hồ Đường Chủ cười nhẹ, đáp:

- Cừu huynh lo nghĩ thái quá, chứ làm gì đến đổi? Với lực lượng của Giang Nam Tổng Đường, hiệp cùng Tam Đường chủ ngoại đàn của Bàn Long Bảo, chẳng lẽ tiểu tử có thể thủ thắng mà cướp đoạt ba xe báu vật được sao. Tôi, Hồ Lăng này dù bất tài cũng dám bảo đảm hành trình không đến nỗi nào đâu.

Cừu Kỳ trầm giọng thốt:

- Không phải như Hồ huynh tưởng đâu. Mặt tiền có tôi và Hồ huynh, mặt hậu có Dạng huynh và Vương huynh, như rất vững rồi còn muốn gì hơn? Song chỗ lo ngại của tôi là người mình thì đông, khi gặp chuyện là chạy đông không còn một mống, huống chi tiểu tử đó không phải tay vừa? Cho nên chỗ lo ngại nhất của tôi là khu vực Đại Bàn Sơn này, một nơi hiểm yếu hơn hết trên con đường từ Giang Nam về đây, nếu có tai biến thế nào, thì bọn ta sẽ phải vô cùng chật vật.

Hồ Lăng chỉ cười, không đáp.

Vừa lúc đó, từ đội tiền đạo, hai tên áo đen chạy bay trở lại.

Cừu Đường Chủ và Hồ Đường Chủ không hẹn mà đồng phi thân vọt mình tới trước xe hơn mấy trượng chặn đầu.

Cả hai cùng hét lên:

- Ài đó, đứng lại!

Họ nhìn ra, thấy là hai lão già. Họ yên lòng, chỉ sợ trong hai bóng đen đó có Độc Cô Thanh Tùng dưới cái lối Liệt Mã Cuồng Sanh.

Hai lão già dừng chân lại sau tiếng quát của hai Đường Chủ.

Một lão cất tiếng hỏi:

- Đoàn hộ tống có phải do Cừu Đường Chủ từ Giang Nam huy động đến đây chăng?

Cừu Đường Chủ đáp:

- Phải! Nhị vị là ai?

Hai lão già đáp:

- À! Các vị đến đúng lúc quá! Cuồng đồ tiểu tử hiện đang đại náo Bàn Long Bảo, hẳn có thể phóng hỏa tiêu diệt đàn sơ đây! Do đó, Hà Tổng Quản sai bọn tôi đón chờ các vị tại đây, để yêu cầu các vị đình xe ngựa và báu vật trên đường, dừng

vội vào Bàn Long Bảo. Riêng về các vị đường chủ thi cấp tốc trở về tiếp viện Hà Tổng Quân vây bắt cho được tiểu tử.

Hồ Đường chủ bật cười hắc hắc.

- Ạ! Lại có chuyện như thế nữa sao?

Y đứng cao đôi mày, gọi to Cửu Kỳ :

- Giang Nam Tổng Đường Chủ ! Hồ Lãng này xin đi trước nhé!

Không chờ nghe Cửu Kỳ đáp. Hồ Lãng như mũi tên lao, đã bay vèo về hướng Bàn Long Bảo, y không quên vẫy tay một phát, tiếp theo đó có trên hai mươi bang đồ hộ xa, cùng ào theo y.

Giang Nam Tổng Đường Chủ Cửu Kỳ hấp tấp gọi tiếp:

- Hồ huynh! Hồ huynh ! Đừng nóng! Biết đâu không phải lầm mưu trá của địch!

Xin suy nghĩ lại kỹ đã nào!

Tuy đã đi xa, Hồ Lãng còn nghe vọng đến câu nói của Cửu Kỳ, đáp:

- Dịp duy nhất lập công, còn đợi lúc nào? Có họa chẳng là mình ngu xuẩn mới bỏ qua được !

Trong thoáng mắt, Hồ Lãng cùng mấy mươi tên bang đồ khuất dạng trong màn đêm.

Cửu Đường Chủ dậm chân, căm hận thốt:

- Lở mãng đến thế là cùng.

Đột nhiên, Đường Chủ bước tới hai bước, với tay chụp một trong hai lão già mang tin đến, cao giọng hỏi:

- Ai sai các người đón ta tới đây nói mau!

Hai lão già cùng đáp.

- Tuyết Sơn Phi Long Hà Tổng Quân!

Cửu Đường Chủ chung qui vẫn không hết nghi ngờ, vừa nắm cườm tay một lão già, vừa ngằm vận kinh lực bóp mạnh.

Nhưng, cánh tay của lão già đột nhiên như rung lên, Cửu Đường Chủ cảm thấy chấn động bàn tay. Từ nơi lão già, một kinh đạo dồn xuống cổ tay, cổ tay của lão rung

lên, lão không cần rung mạnh, Cửu Đường Chủ đã bị kinh đạo đó đẩy bật ra xa hơn ba thước.

Lão già hắc y tỏ ý không vui, trầm gương mặt, thốt:

- Người của Hà Tổng Quản phải đến, có phải ai cũng muốn xem thường mà được sao. Ta chỉ có phận sự truyền lệnh của Hà Tổng Quản, còn tin hay không là tùy người.

Cửu Đường chủ kinh ngạc trước công lực của lão già, toan hỏi cho biết tên họ, nhưng phía sau có tiếng gió nổi lên, y cấp tốc quay người lại thấy Đặng Đường Chủ và Vương Đường Chủ đã bỏ hậu diện chạy tới.

Vương Đường Chủ hấp tấp hỏi:

- Cửu Huỳnh, có việc gì xảy ra sao! Còn Hồ huynh tại sao lại dẫn bang đồ đi mất?

Cửu Đường Chủ không biết phải đáp thế nào cho ổn, hai lão già đã lên tiếng.

- Cuồng đồ tiểu tử đang đại náo tại Bàn Long Bảo, đánh chết rất nhiều bang đồ, Tổng Quản truyền lệnh các vị Đường Chủ cấp tốc trở về báo tiếp viện, cố bắt cho được tiểu tử.

Vương Đường Chủ và Đặng Đường Chủ giật mình, chưa kịp biểu lộ thái độ Cửu Đường Chủ vội kêu lên:

- Không! Không thể hoàn toàn tin tưởng như vậy được! Biết đâu sự việc có điều man trá. Vương huynh và Đặng hUyinh là người trong bảo, nhị vị có nhận ra hai lão già này chăng?

Một hắc y nhân trong hai thốt:

- Đệ tử thuộc quyền điều khiển của Hình Đường Chủ, hai vị Đường Chủ Vương và Đặng làm thế nào nhận ra được?

Đặng Đường Chủ nhích động thân mình, toan vọt tới chụp hai lão già áo đen, nhưng cả hai nhanh hơn, lùi lại xa ba bước.

Cả hai cùng cao ngạo thốt:

- Lệnh của Tổng Quân, các người không tuân à? Nếu sự việc của Cửu Long Dân có sai xuyến thế nào, các người đừng chối là bọn ta không truyền lệnh đấy nhé. Bọn ta đi đây, về phục lệnh thượng cấp!

Thốt xong, cả hai xoay người, phi thân vút đi.

Ba vị Đường Chủ lấy mắt nhìn nhau, không biết phải ăn nói làm sao với nhau? Tin? Không tin? Cả hai đảng, đảng nào cũng quan hệ cả?

Tin thì sợ chết đoàn xe báu vật, không tin chỉ sợ hà Tổng Quân trách cứ nặng nề, biết đâu còn phải chịu cực hình đến mất mạng?

Sau cùng Vương Đường Chủ như trực nhớ ra điều gì, vội thốt :

- Đặng huynh! Tổng Quân là người đa nghi, lượng hẹp, thích người tâng bốc, không dung kẻ bất tuân, nếu quả thật có lệnh truyền nhủ, mà chúng ta không trở về, thì tội vạ án mang? Tôi nghĩ, mình nên về là hơn.

Rồi, không đợi Đặng Đường Chủ có đồng ý hay không, Vương Đường Chủ vẫy tay gọi bọn bang đồ thuộc hạ, hơn hai mươi tên, hấp tấp kéo đi về Bàn Long Bảo.

Đặng Đường Chủ thấy Vương Đường Chủ đi rồi, y lắc đầu, gọi Cửu Kỳ:

- Ba xe báu vật, là mạng sống của toàn thể Huyết Ma Bang không phải là việc thường. Tôi, Đặng Độ này dù có vi lệnh Hà Tổng Quân cũng cam chịu quyết không bỏ trách vụ bảo hộ xe báu vật. Cửu huynh an tâm đi tôi sẽ ở lại với Cửu huynh nhưng mình đừng rời khỏi nơi đây, đợi Hà Tổng Quân đến nghinh đón.

Giang Nam Tổng đường Đường Chủ Cửu Kỳ vòng tay xa xa Đặng Độ tạ tình:

- Đặng huynh có lòng giúp tôi, tôi vô cùng cảm kính, xin nhận sự biết ơn của tôi!

Nào ngờ, hai hắc y lão nhân đi được một lúc, trở lại, cao giọng gọi:

- Các vị! Không xong rồi! Hình Đường Đường Chủ đã chết, Tổng Quân bị trọng thương!

Thốt xong, cả hai lại chạy đi.

Đặng Đường Chủ nghe tin, xám mặt, mồ hôi rịn thành hạt to trên trán, tâm tư y xáo trộn mạnh.

Giang Nam Tổng đường Đường Chủ Cửu Kỳ trông tình hình, biết là Đặng Độ nửa phần muốn đi, nửa phần muốn ở lại, vội thốt:

- Tình ý của Đặng huynh đốt với tôi, tôi biết rõ lắm rồi! Tôi có lời này trình Đặng huynh! Nếu quả thật tại Bàn Long Bảo có xảy ra đại biến cố, Đặng huynh có thể tùy tiện trở về tiếp viện, phần tôi cố nhiên phải hết sức đề phòng, mong bảo vệ báu vật vẹn toàn.

Y tiếp như để trấn an Đặng Đường Chủ :

- Nếu tiểu tử hiện đang tung hoành tại Bàn Long Bảo, thì tại đây tôi có gì đáng sợ đâu?

Đặng Đường Chủ lắc đầu :

- Tôi đã long trọng hứa với Cửu huynh rồi, tôi không thể nào xóa bỏ lời hứa đó.

Cửu Đường Chủ đáp:

- - Sự tình phải tùy theo khinh trọng mà châm chước liều lượng, Bàn Long Bảo là nơi tổng đàn Cửu Long, căn bảo của Huyết Ma Bang, há phải là chỗ cho tiểu tử muốn ngang dọc thế nào tùy ý sao? Vạn nhất có sơ thất thì thanh danh Cửu Long Đàn còn gì? Ba xe báu vật nếu có bị cướp đi thì mình sẽ còn cách đoạt lại được, chứ Bàn Long Bảo bị thiêu hủy rồi, thì không thể trong một sớm một chiều tái tạo một căn cơ đã dựng lên qua mấy mươi năm.

Đặng Đường Chủ trầm ngâm một chút, rồi thốt:

- - Cửu huynh nói thế, tất tôi phải về.

Y chào biệt Cửu Kỳ, đoạn vẫy tay gọi bọn bang đồ tùy thộc, cùng kéo nhau đi.

Cửu Đường Chủ nhìn theo bóng Đặng Độ khuất dần trong màn đêm, y quay sang bọn bang đồ còn lại thuộc Tổng Đường Giang Nam, đồng đặc tuyên bố:

- Biến cố đang xảy ra tại Bàn Long Bảo, chúng ta tạm dừng lại đây chờ tin lành.

Cửu Đường Chủ vừa buông dứt câu nói, từ phía sau một tên đệ tử hấp tấp bước tới

Cử Đường Chủ trông hẩn nhớ ra mang máng hẩn là một bang đồ của Tam Đường ngoại đàn Cửu Long, vội hỏi:

- Ba Đường Chủ Cửu Long Đàn đã trở về Bàn Long Bảo cả rồi, sao người còn ở đây?

Tên đệ tử đó cười lạnh, bước tới gần hơn, khoảng giữa hẩn và Cử Đường Chủ chỉ còn ba thước. Hẩn dừng lại, bình tĩnh hỏi:

- Tôi muốn nhờ Cử Đường Chủ giải thích cho tôi một việc.

Cử Đường Chủ kinh ngạc cho thái độ ngông cuồng của một tên bang đồ hỏi chuyện cấp chỉ huy trực tiếp, nhưng cũng muốn biết hẩn sẽ hỏi về việc gì, nên Đường Chủ cố dần cơn giận, hỏi lại:

- Việc gì?

Tên đệ tử vẫn nở nụ cười lạnh:

- Đường Chủ còn nhớ tại Bách Trượng Phong, Liệt Mã Cuồng Sanh từng tha mạng sống cho Đường chủ một lần chứ?

Một câu hỏi trên chỗ tưởng tượng của Cử Đường Chủ, dĩ nhiên là phải làm cho y sửng sốt, trong một thoáng, y đã hiểu sắp có việc chẳng lành, y hỏi:

- Người!

Nhưng y chưa tiếp nói được lời nào, tên đệ tử đã chuyển mình như chớp, sấn đến ba bước. Cử Đường Chủ hoảng hồn, nhưng không kịp phản ứng kịp, bàn tay của tên đệ tử đã áng vào tâm mạch trước ngực của y, hẩn bật tiếng cười lạnh lạnh:

- Đường Chủ! Đêm nay Đường Chủ phải nghe ta, nếu không thì chắc chắn sẽ không có lần tha chết thứ hai đó.

Hẩn nhanh như chớp, đảo bộ hoành sang phía sau lưng còn Cử Đường Chủ, đưa tay tã áng vào lưng y, rút tay hữu nơi ngực về, thốt:

- Người thử hiểu, nếu ta vận cương khí vào bàn tay, thì lập tức ngũ tạng lục phủ người sẽ rã rời, vậy tùy người muốn phản kháng hay muốn phục tùng ta chờ đây!

Giang Nam Tổng Đường Đường Chủ Cửu Kỳ khổ sở vô cùng, tự biết mình bị kẹt nặng, y hẩn học:

- Tốt lắm! Ta đã lầm mưu người rồi, vậy người là ai, có thể cho ta biết chăng?

Tên đệ tử cười ha hả, đáp:

- Ta là ai? Ta đã nói rồi, người có nghe chăng?

Cửu Đường Chủ rít lên:

- Người là người trên Bách Trượng Phong? Người là Liệt Mã Cuồng Sanh? Vậy ra, cuộc đại náo tại Bàn Long Bảo đêm nay là giả tạo?

Liệt Mã Cuồng Sanh mà cũng là Độc Cô Thanh Tùng, trong cái lốt của tên bang đồ, đáp:

- Không ! Không giả tạo đâu? Nhưng ta không phải dài dòng giải thích cho người rỏ. Hãy truyền lệnh nhanh cho thuộc hạ người triệt hồi các xe báu vật theo con đường cũ trở về đây cho ta.

Cửu Đường Chủ nghiêng rằng:

- Ba xe báu vật, người toan cướp đoạt? Người phải hiểu đó là mạch sống của Huyết Ma Bang. Cửu Kỳ này sớm cũng chết mà muộn cũng chết, ta muốn người ứng theo ta một điều kiện, rồi sau đó người muốn thế nào tùy người.

- Điều kiện ra sao, người thử nói ta nghe!

- Sau khi ba xe báu vật về tay người, ta cùng người quyết một trận tử chiến!

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn:

- Cửu Đường Chủ! Ta đã lắng nghe hết câu chuyện giữa người và Đặng Đường Chủ, người đã thể lượng cho người, thì dĩ nhiên người phải tự mình lãnh đủ hậu quả. Hiện tại, người là một con quỷ sắp về âm cảnh, ta nở nào không thể lượng cho người như người đã thể lượng cho họ Đặng?

Lúc đó hơn bốn mươi tên đệ tử Giang Nam Tổng Đường nghe giọng cười ròn rảng của Độc Cô Thanh Tùng, biết ngay Đường Chủ của chúng đang bị kềm chế. Chúng cùng hét lên, cùng một loạt ào tới.

Độc Cô Thanh Tùng ấn mạnh tay hơn, quát:

- Đường Chủ , ra lệnh ngay cho chúng bất động. Nếu không thì Đường Chủ phải chết trước chúng.

Cửu Đường Chủ nhếch nụ cười khổ sở, cao giọng gọi:

- Chư vị huynh đệ! Lập tức trở về nguyên vị, không được vọng động. Mang ba xe châu báu gom lại đây ngay.

Bất đắc dĩ, bọn đệ tử Giang Nam Tổng Đường khuân mấy rương báu vật từ trên xe xuống, gom lại một chỗ bên cạnh Độc Cô Thanh Tùng.

Mỗi xe có ba rương, bằng sắt cộng tất cả là chín rương.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn thoáng qua chín chiếc rương sắt thâm nghiêm:

“Làm sao một ta mà vận chuyển cho hết cùng một lần?”

Đang lúc chàng phân vân, đột nhiên từ cảnh tả Đại Bàn Sơn, rào rào bay đến chín bóng vàng, tóc vấn đuôi phụng.

Độc Cô Thanh Tùng biết ngay đó là chín vị Kỳ Chủ Kim Xoa Giáo

Chín người vừ đặt chân xuống đất, không nói không rằng, mỗi người chiếm một chiếc rương, nâng bổng đặt lên vai, nhảy vọt một phát, xa cục trường hơn trượng.

Đệ tử Tổng Đường Giang Nam, cùng một loạt hét lên, toan bao vây

Cửu Đường Chủ phát cười man dại, khoát tay ngăn lại:

- Các huynh đệ! Mặc cho chúng mang đi, chặn lại làm gì? Dù Kim Xoa Giáo có đoạt đi rồi, còn để cho bọn ta thu hồi hơn là báu vật rơi vào tay Liệt Mã Cuồng Sanh, để cho chúng mang đi.

Y gọi Độc Cô Thanh Tùng:

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Người đã thất một nước cờ rồi đó. Thạch Đùng chức bắt ve, nào hay có chim tước rình phía sau? Trở lời là thế! Nhưng chung qui rồi Huyết Ma Bang cũng sẽ là tên thợ săn phía sau chim tước.

Độc Cô Thanh Tùng đã xoi gợn lúc bọn Huỳnh Y trong Kim Xoa Giáo xuất hiện, chàng càng sôi gợn khi nghe Cửu Đường Chủ móc khéo mấy câu, lập tức điểm vào ba huyệt đạo của y, mồm quát:

- Đêm nay, ta tha mạng người một lần nữa, tuy ta điểm huyệt người rồi, song chỉ vòng ngày tròn, các huyệt giải khai cho người, nếu còn muốn tử chiến với ta, việc đó ngày gặp lại hân hay.

Chàng quát to hơn:

- Nằm xuống!

Tay tả chàng đẩy mạnh. Cửu Đường Chủ ngã nhào lăn xuống đất.

Lúc đó Cửu Phụng Kỳ Chủ trong Kim Xoa Giáo đã vượt đi được mấy mươi trượng đường.

Độc Cô Thanh Tùng thét vọng theo:

- Bọn liễu đầu Kim Xoa Giáo! Người và vật hãy nạp ngay cho ta! Đừng hòng sống sót mà chạy thoát được!

Chân chàng khẽ điểm xuống đất, thân chàng đã vút lên không nhưng vừa lúc đó một đạo kinhhh phong từ đâu không rõ, vụt cuốn tới chặn chàng, bắt buộc chàng phải hạ thân pháp xuống ngay

Vừa chạm chân tới đất chàng nhúng nhẹ người, thoái hậu hơn ba trượng.

Giương mắt nhìn ra, chàng giật mình sợ. Cùng một lúc, chàng bắt gặp ánh mắt của người vừa xuất hiện cùng gương tròn, cũng kinh sợ như chàng.

Đồn mắt nhìn nhau, hai mặt cùng biến sắc.

Người mới đến, là một đạo cô, vào lứa tuổi trung niên, tướng mạo đoan trang, nhan sắc chưa phai mờ điểm lệ, đôi mắt rất hiền hòa.

Người đó nhìn Độc Cô Thanh Tùng với tia mắt hết sức từ ái, tia mắt sáng chói một màu êm dịu.

Độc Cô Thanh Tùng bắt gặp ánh mắt đó bao nhiêu giận dữ đều tiêu tan, nhường cho một loại cảm tình mà chàng chưa biết lý do nảy nở, đột nhiên lớn mạnh nhanh chóng.

Ánh mắt đó nói lên niềm âu yếm của mẹ hiền xa cách đứa con một khoảng thời gian dài, khiêu động những xúc cảm tiềm tàng của một chàng trai lạc lõng cút côi Độc Cô Thanh Tùng bùi ngùi suýt rơi lệ.

Tâm linh báo trước, người mới đến không có ác ý đối với chàng, qua niềm xúc động tâm linh Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy mình gần với người quá.

Niềm tương tranh tiêu tan, đấu chí nhường chỗ cho cảm tình, Độc Cô Thanh Tùng quên mất chín chiếc rương báu vật.

Huỳnh Y đạo cô có thái độ triu mến Độc Cô Thanh Tùng vô cùng. Chiếc phát trần trong tay bà kể đưa qua đưa lại, trong gương mặt hoan hỉ của bà như có ẩn lộ một hoài nghi

Qua phút giây chạm động tâm linh, cả hai trở về thực tại.

Độc Cô Thanh Tùng nhớ đến số báu vật do Cửu Phụng Kỳ Chủ mang đi, vội hét lên:

- Đạo cô là ai, tại sao ngăn chặn tôi?

Huỳnh Y đạo cô cười nhẹ:

- Ta là ai? Người không nhìn ra ta? Còn ai khác hơn ta, có quyền chỉ huy Cửu Phụng Kỳ Chủ?

Độc Cô Thanh Tùng hừ lạnh:

- Giáo Chủ Kim Xoa Giáo?

Huỳnh Y đạo cô điềm nhiên tiếp nối:

- Người đã biết rồi, nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Người là ai! Ta vừa nghe người đối đáp với Cửu Đường Chủ, người là Liệt Mã Cuồng Sanh, từng bức bách quần hùng tại Bách Trượng Phong phải không?

Độc Cô Thanh Tùng ngẩng cao mặt:

- Đạo cô nghĩ đúng.

Huỳnh Y đạo cô, Giáo chủ Kim Xoa Giáo, nở nụ cười hiền hòa nhìn Độc Cô Thanh Tùng một thoáng, bà bước tới một bước, bà thấp giọng xuống:

- Liệt Mã Cuồng Sanh! Người đã dương danh tại Thiên Sơn mười năm về trước!

Đột nhiên bà hỏi:

- Tiểu Ca! Hiện tại niên kỷ tiểu ca được bao nhiêu?

Độc Cô Thanh Tùng đỏ mặt, trong lúc bất ngờ, không tìm lời đáp cho xuôi.

Kim Xoa Giáo Chủ lại cười, tiếp nối:

- Không vội, tiểu ca ạ! Tiểu ca đã xưng là Liệt Mã Cuồng Sanh chắc tiểu ca có quan hệ rất nhiều đến nhân vật thật sự, có cái hiệu Liệt Mã Cuồng Sanh mà Liệt Mã Cuồng Sanh thì dường như là một biệt danh của Hàn Ba Kiếm Khách Độc Cô Tử Kỳ.

Vậy, tôi muốn hỏi tiểu ca, giữa tiểu ca và Độc Cô Tử Kỳ có liên quan với nhau như thế nào?

Độc Cô Thanh Tùng vừa gặp Huỳnh Y đạo cô Kim Xoa Giáo Chủ là có cảm tình ngay, nghe đối phương hỏi thế, chàng nghĩ ngợi một chút, rồi đáp:

- Độc Cô Tử Kỳ là thúc thúc của tôi!

Kim Xoa Giáo Chủ tiếp nhận câu đáp của chàng như tiếng sét ngang đầu, bà run người lên, mặt bà biến sắc, đôi mắt ươn ướt nhu suốt lệ sắp trào dâng, nhưng bà đè nén xúc động tâm tư, giờ bình tĩnh hỏi tiếp:

- Như vậy người là con trai của Thánh Kiếm Vũ Ỗ đệ nhất kỳ nhân trong Lục Kỳ Vũ Lâm?

Độc Cô Thanh Tùng xúc động mãnh liệt nghe Kim Xoa Giáo Chủ đề cập đến lai lịch chàng, đôi mắt đỏ lên, đến lượt chàng suýt bật khóc. Song, cũng như Kim Xoa Giáo Chủ, chàng dần lòng, trầm giọng thốt:

- Giáo Chủ đừng hỏi quá nhiều, tôi chẳng biết gì hơn là những lời đại thúc đã bảo.

Kim Xoa Giáo Chủ phát nhẹ chiếc phát trần lùi lại ba trượng, xoay người ngang qua, nói vọng về phía hậu:

- Phụng nhi đâu? Lại đây!

Lúc đó, Cửu Phụng Kỳ Chủ đã khuất dạng trong bóng đêm mờ có lẽ cả chính nàng đều đi xa rồi.

Kim Xoa Giáo Chủ vội hú lên một tiếng lãnh lót, tiếng hú ngân dài trong không gian, im vắng.

Tiếng hú chưa dứt âm hưởng, có ba bóng người từ vách núi ngang bên, vút đến cực trường, thân pháp hết sức huyền diệu.

Vừa đến nơi, ba bóng đó nghiêng mình trước Giáo Chủ.

- Ân sư có điều chi dạy bảo?

Ba bóng người mới đến, là ba thiếu nữ cực kỳ xinh đẹp, vào lứa tuổi mười lăm, mười sáu, đầu mỗi nàng cài một đóa Kim Xoa màu vàng ánh ngời chói mắt dù bóng đêm khá dày

Kim Xoa Giáo Chủ nghiêm giọng thốt:

- Chạy đi gọi Phụng nhi trở lại.

Ba thiếu nữ cúi đầu:

- Tuân lệnh!

Chân vừa khẽ dậm xuống đất, ba nàng như ba mũi tên bật khỏi dây cung, lao đi vun vút.

Độc Cô Thanh Tùng vô cùng khâm phục thuật kinh công của ba nàng, chàng hỏi:

- Giáo Chủ ! Ba cô nương đó là ai thế?

Kim Xoa Giáo Chủ cười nhẹ:

- Ba đệ tử của ta đấy! sao? Người thấy võ công của chúng thế nào?

Độc Cô Thanh Tùng đáp nhanh:

- Cao hơn Cửu Phụng Kỳ Chủ mấy bậc!

Bỗng chàng nhớ đến một việc gì, vội hỏi tiếp:

- Giáo Chủ gọi Cửu Phụng Kỳ Chủ trở lại làm gì? Chín rương báu vật giá trị liên thành, chẳng lẽ Giáo Chủ dừng dừng?

Kim Xoa Giáo Chủ thốt với giọng trầm ấm ân cần vô cùng :

- Tiểu ca! Tôi có ý muốn tiểu ca làm một cuộc kết giao, tiểu ca nghĩ sao?

Khi thì Giáo Chủ gọi người, khi thì gọi tiểu ca, phần bà thì lúc xưng ta, lúc xưng tôi, chứng tỏ bà có nhiều ý niệm lẫn lộn trong tâm tư, tuy bề ngoài bà giữ trầm tĩnh song bên ngoài sóng gió đang lên.

Tại sao? Nếu Đại Thúc chịu khó thuật sơ lược đoạn đời dĩ vãng thì Độc Cô Thanh Tùng có thể suy luận mà tìm hiểu được phần nào.

Độc Cô Thanh Tùng hân hoan tiếp đón ý niệm cao đẹp của Kim Xoa Giáo Chủ, song chàng còn nghi ngại, chàng đem sự nghi ngại bày tỏ liền:

- Giáo Chủ không hận vì một chướng của tôi đối với Cửu Phụng Kỳ Chủ ngày nào trên Bách Trượng Phong?

Rồi, chàng lại nghĩ khác:

“Giáo Chủ có hành động vô cùng kỳ quái, hay là bà ta có mưu đồ gì? Trông bà ta thì có vẻ con người từ ái hiền hòa, nhưng ai biết được bàn tay nhọn móng trong chiếc bao nhung? Trên giang hồ, không thiếu những kẻ mặt ngọt mà lòng chua, không có gì bảo đảm là bà ta không thuộc hạng người đó.”

Kim Xoa Giáo Chủ nhìn những diễn biến trên gương mặt của chàng, bà gật đầu, thốt:

- Tiểu ca! Đã thụ đắc bí truyền của thần nhân qua Y Khâm Huyết Thư, tiểu ca còn sợ gì nữa? Phụng nhi của ta ngày ấy, có nhập đoàn với các phái trên giang hồ trong chiến dịch Bách Trượng Phong, mục đích chiếm đoạt hai chiếc áo quý, điều đó không có gì là lạ. Nhưng, chín chiếc rương sắt đựng báu vật này, ta quyết giao hoàn cho tiểu ca, luôn tiện tuyên cáo với tiểu ca là Kim Xoa Giáo không bao giờ có hành động gian ác trên giang hồ, tiểu ca xét cho và lưu ý tiếp trợ bốn giáo trong tương lai.

Kim Xoa Giáo Chủ tỏ lộ mọi ý niệm vô cùng thành khẩn, gây xúc cảm cho Độc Cô Thanh Tùng rất nhiều, chàng khiêm tốn đáp:

- Giáo Chủ khách sáo quá! Kim Xoa Giáo đâu phải là một lực lượng khinh thường? Huống chi, hành động quang minh thấy lạc thì luôn luôn có công đạo võ lâm, phạm là người có hiệp tâm hào khí, ai nỡ bỏ mặc cho mình với những tai nạn vì hy sinh?

Kim Xoa Giáo Chủ nhìn Độc Cô Thanh Tùng, miệng nở nụ cười hoà dịu, chuyển mình bước đi vài bước.

Độc Cô Thanh Tùng cảm thấy quyến luyến con người trang nhã nhu hiền quá, chàng không cầm được niềm rào rạt trào dâng, thấp giọng như van cầu:

- Giáo Chủ lại đi à?

Kim Xoa Giáo Chủ lắc đầu, mỉm cười.

Đột nhiên, bà cau đôi mày lại, chừng như bà bất mãn một sự gì.

Độc Cô Thanh Tùng nghĩ ngay rằng có thể bà ta chờ mãi mà chưa thấy bọn Cửu Phụng Kỳ Chủ trở về. Bà nóng lòng chẳng, hoặc giả bà nghi ngại có điều không may xảy ra cho Cửu Phụng chẳng? Nhưng, riêng chàng chàng nghĩ đến một việc khác, chàng hỏi:

- Tôi có việc này muốn hỏi Giáo Chủ, chẳng hay Giáo Chủ có vui lòng giải thích chăng?

Kim Xoa Giáo Chủ đáp:

- Phải biết việc đó là việc gì, ta có hiểu hay không mới được chứ? Nhưng, tiểu ca đừng ngại cứ hỏi biết làm sao, ta nói làm vậy, không biết thì thôi, quyết không dấu diếm.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Đa tạ Giáo Chủ ! Đường như Giáo Chủ hiểu rất nhiều và Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Hàn Ba Kiếm Khách có phải thế không? Nếu phải, Giáo Chủ tả hình dạng của hai người ấy cho tôi tường, được chăng.

Kim Xoa Giáo Chủ trầm gương mặt xuống, đôi mắt ngời tia sáng lạ lùng, cất giọng lạnh thốt:

- Điều đó, tôi không thỏa mãn ý nguyện của tiểu ca được.
- Lý do?
- Không có lý do gì cả.
- Giáo Chủ đã hứa là sẽ không dấu tôi việc gì kia mà?
- Nhưng đây là một việc trên sức mình.

Độc Cô Thanh Tùng trầm ngâm một lúc lâu, sau cùng chuyển sang việc khác:

- Giáo Chủ có biết một nhân vật mà giang hồ thường xưng hô là Tiên Cơ?

Kim Xoa Giáo Chủ xúc động mạnh hơn, toàn thân bà run run, mặt bà biến sắc kinh khủng.

Bỗng nhiên bà quay mình, đưa lưng hướng về Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kỳ quái, hỏi dồn:

- Giáo Chủ giận tôi!

Kim Xoa Giáo Chủ lắc lắc đầu:

- Không! Tôi không có giận tiểu ca đâu! Việc gì tôi lại phải giận chứ! Đường như tiểu ca không biết mấy may gì về lai lịch mình.

Độc Cô Thanh Tùng thản nhiên đáp:

- Đại thúc chỉ nói rằng, gia gia tôi là Thánh Kiếm Vũ Sĩ, chứ không hề bảo cho biết mẫu thân là ai, tôi thì tôi nghi ngờ nhân vật có cái tên “Tiên Cơ” đó, chính là nương phôi của Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Kim Xoa Giáo Chủ gật đầu, thốt với giọng hết sức thấp, Độc Cô Thanh Tùng cố gắng lắng mới nghe được rõ:

- Phải! Tiên Cơ là vợ của Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Lại đến lượt Độc Cô Thanh Tùng run người lên. Chàng nghĩ ngay đến lão phụ Thanh Cân tại quán ăn ở Đông Thành.

Nhưng, Kim Xoa Giáo Chủ tiếp nói:

- Theo chỗ ta hiểu biết, Ngọc Kiếm Tiên Cơ không hề sanh dục lần nào, hơn nữa, bà ấy đã chết hơn mười năm nay rồi!

Độc Cô Thanh Tùng như bị trận mưa giá lạnh đổ xuống đầu óc hoang mang, hồn chới với.

Lâu lắm, chàng mới thốt thành tiếng:

- Như vậy là tôi không mẹ sao? Chẳng lẽ cha tôi lại sanh được tôi?

Lời nói của chàng còn đặc tánh trẻ con, làm cho Kim Xoa Giáo Chủ bật cười, bà thốt:

- Làm gì có đàn ông sanh để bao giờ?

Độc Cô Thanh Tùng ngu xuẩn gì lại không biết điều đó? Chẳng qua, chàng bực tức vì chàng là con trai của Thánh Kiếm Vũ Sĩ, mà vợ của Thánh Kiếm Vũ Sĩ lại không sanh con, vậy là ai sanh chàng?

Chàng cao giọng đáp:

- Biết được lai lịch tôi, trong thiên hạ có bốn người: Xích Diệp Phu Nhân, Xích Diệp Công Chúa, Lục Vũ Lệnh Chúa và Đại thúc. Nhưng, trong bốn người, không một ai chịu nói rõ ràng cho tôi biết cả. Còn Xích Diệp Công Chúa, muốn nói lại bị Ngân Bài Lệnh cản trở, như vậy là nghĩa gì chứ?

Kim Xoa Giáo Chủ cười lạnh:

- Chưa đúng! Trong thiên hạ, nếu bảo là biết rõ lai lịch thân thế của tiểu ca, nên kể hai người thôi. Một, là gia gia của tiểu ca, một nữa là...

Độc Cô Thanh Tùng hết sức nghi hoặc, chàng hỏi:

- Giáo Chủ dám quyết như thế à? Giáo Chủ bằng vào đâu, thốt lên điều đó?

Kim Xoa Giáo Chủ đáp:

- Sự thật là thế đấy, chỉ có hai người thôi. Nếu không tin tiểu ca hãy hỏi lại bốn người mà tiểu ca vừa kể đó, thử xem họ đáp làm sao với tiểu ca!

Đối đáp qua nhiều câu rồi, mà Kim Xoa Giáo Chủ vẫn không hề quay người lại, chẳng những thế, bà còn bước đi, tới phía trước tạo khoảng cách xa hơn.

Bọn đệ tử Giang Nam Tổng đường từ lúc Cửu Đường Chủ hét bảo đứng im, không một ai nhút nhít cả.

Họ đứng lặng người gương mặt nhìn Kim Xoa Giáo Chủ và Độc Cô Thanh Tùng.

Vừa lúc đó, từ xa bay vèo đến ba điểm vàng. Trong phút chốc, ba điểm vàng đã đến cục trường. Thì ra là ba bóng người mặc y phục vàng, ba đệ tử Kim Xoa Giáo vâng lệnh Giáo Chủ chạy đi gọi Cửu Phụng Kỳ Chủ về, đã trở lại.

Bà nàng hấp tấp gọi Giáo Chủ:

- Ân sư Chín rương báu vật đã bị hai nữ lang đi xe đen cướp đoạt mất rồi!

Kim Xoa Giáo Chủ nổi giận:

- Rồi các người làm gì?

Độc Cô Thanh Tùng giật mình khi nghe ba thiếu nữ báo hung tin, chàng run run giọng hấp tấp hỏi:

- Chiếc xe đen phải do bốn lục y thiếu nữ khiêng đi chăng?

Ba đệ tử Kim Xoa Giáo đáp:

- Đúng vậy. Có tất cả là hai chiếc xe đen, do tám lục y thiếu nữ khiêng, trong xe, một già một trẻ, đoạt chín rương sắt rồi họ chạy đi về hướng Bắc.

Kim Xoa Giáo Chủ nhanh như chớp tát cho mỗi nàng mấy tát tay, sôi giận quát:

- Đuổi theo lập tức!

Độc Cô Thanh Tùng lạnh giọng thốt:

- Vô ích! Đó là những nhân vật của Lục Vũ Lệnh Chủ.

Riêng chàng, chàng cảm thấy sôi giận hơn cả Giáo Chủ. Chàng nghĩ:

- Ta chưa rồi rảnh tìm đến các người, các người lại đến tìm ta trước chứ?

Kim Xoa Giáo Chủ giận đến đổi bà cứ phát mạnh chiếc phát trần mai, đuôi phát trần kêu rẹt rẹt trong không khí, bà hét lên:

- Hừ! Lục Vũ Lệnh Chủ! Ta lại sợ gì người? Tây Thiên Mục Đơn Lục Vũ Lâm, có xa xôi gì? Ta cũng có lúc đến nơi.

Bà dậm chân một phát, thân hình đã bắn ra ngoài tám trượng.

Kim Xoa đệ tử ba người cũng vọt theo liền, song chỉ vượt độ năm trượng thôi.

Kim Xoa Giáo Chủ quay lại nói với Độc Cô Thanh Tùng:

- Hãy ghi nhận là Kim Xoa Giáo Chủ nợ tiểu ca chín rương báu vật!

Độc Cô Thanh Tùng cao giọng đáp với:

- Giáo Chủ nói thế là nghĩa làm sao? Báu vật là của Huyết Ma Bang, nào phải của tôi mà Giáo Chủ nợ?

Vừa lúc đó, một đệ tử hắc y của Cửu Long Đàn, từ Bàn Long Bảo chạy đến, gọi to:

- À Tiểu tử! Thử xem người còn chạy đi đâu cho thoát? Tổng Quản và các Đường Chủ đã đuổi theo đến nơi kia, người có cánh cũng không trốn khỏi.

Độc Cô Thanh Tùng cười thầm, chàng nghĩ:

“Tên này chạy trước, hấn cảnh cáo ta hay hấn là tên xung phong mở đường?”

Hắc y đệ tử đó, thân pháp cũng khá nhanh nhẹn, chớp mắt hấn đã đến bên Độc Cô Thanh Tùng.

Hấn vung chưởng đánh liền.

Độc Cô Thanh Tùng tạt sang một bên né tránh, rồi vận khởi Cửu Âm Thần Công, toan phản công, tên đó thấp giọng quát:

- Tiểu tử! Báu vật đã bị bọn tiểu đầu Lục Vũ Lệnh Chủ cướp đoạt rồi, người làm hỏng cả công việc của bọn ta, đã vậy mà còn chưa chịu chạy đi, ở đây chờ lão hồ ly đến tóm xác phải không? Mau theo đoạt hồi chín rương báu vật đó, mau lên! Lão già đó sắp đến nơi rồi đấy!

Thốt xong, người đó đánh tiếp một chưởng.

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc, nhận ra đó là một trong hai tên ngục tốt tại thổ lao.

Kim Xoa Giáo Chủ lúc đó chưa đi, bà hừ lạnh một tiếng, hỏi:

- Người là Huyết Bút Tú Tài?

Độc Cô Thanh Tùng liên tưởng ngay đến người mà Huyết Bút Tú Tài gọi là Phong huynh, toan hỏi Huyết Bút Tú Tài một câu nhưng lão đã chạy qua Kim Xoa Giáo Chủ quát:

- Tử Liêu Dầu! Mi hỏi gì?

Kim Xoa Giáo Chủ bỗng nhiên bị mắng, trầm ngay mặt, vút nhanh chiếc phát trần, rít gió bay tới.

Huyết Bút Tú Tài sôi giận, quát lớn:

- Tử Liêu Dầu, đêm nay ta không thừa thời giờ trị tội mi, mi hãy chờ ta điều trị cho Tử Kỳ lão đệ lành bệnh xong, ta sẽ cho mi một bài học.

Rồi lão vờ tung một chưởng sang Độc Cô Thanh Tùng, miệng quát lớn:

- Tốt lắm! Tiểu tử hãy tiếp lão gia một chưởng nữa xem sao.

Nhưng, lão trầm giọng hơn:

- Chưa chạy đi, còn đợi gì nữa?

Đột nhiên Độc Cô Thanh Tùng nhớ lại sự quan hệ của chín rương báu vật đối với vận mạng Huyết Ma Bang, chàng vung tay vờ phản công, tung phát chưởng nhưng không phát huy kinh lực, chàng làm như ngạo nghễ cao giọng thốt:

- Lão già Huyết Ma Bang! Ta đang có việc gấp rút, không kịp kết liễu mạng ngươi, hãy nhớ lấy, lần sau có gặp ta, phải tránh xa kẻo mất mạng đấy.

Huyết Bút Tú Tài chuyển tròn thân hình một vòng, quát tiếp:

- Tiểu tử muốn chạy đi phải không? Đừng nuôi mộng! Xem đây!

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn:

- Ha ha! Ha ha! Thiếu gia muốn đi, ai cản trở thiếu gia được chứ?

Chàng hú lên một tiếng lớn, nơi đỉnh núi có tiếng ngựa hí vang rền đáp lại.

Long Mã cất bốn vó xanh mây, bay vút đến cực trường. Độc Cô Thanh Tùng khẽ dậm chân vọt mình xa hơn mười trượng, chặn đầu con ngựa.

Ngựa còn lơ lửng trên không, người còn lơ lửng trên không, đi ngược chiều. Vừa đụng nhau, người đã thót lên lưng ngựa, người hướng lại Kim Xoa Giáo Chủ, vòng tay thốt:

- Giáo Chủ tha cho, tôi đi đây!

Đệ tử Giang Nam Tổng Đường đồng hét to:

- Cuồng đồ tiểu tử toan chạy đó!

Chúng cùng một loạt chạy nhào tới. Long Mã vừa chồm chân xuống đất, đã vọt nhanh tới trước, tiếp theo mấy cái nhảy nữa, đã rời xa cục trường mấy mươi trượng.

Độc Cô Thanh Tùng nghĩ rằng nếu chạy đi như thế, chúng sẽ cho là chàng khiếp sợ, không bao giờ chúng gồm chàng.

Nghĩ vậy, chàng dừng ngựa lại, vận khởi Cửu Âm Thần Công, nhìn chúng một loạt, quát to:

- Nằm xuống tất cả!

Một đạo kinh phong cuốn đi như bão vũ qua, chúng cấp tốc tung chưởng trả lại.

Vô ích! Chúng như một nắm quả trứng chọi vào đá, cùng rú lên, cùng ngã lăn đùng ra, tên này vẩy tên kia, có tên yếu sức chịu đựng còn lăn tròn đi mấy vòng.

Chồm tới không được mấy bước, chúng bị kinh lực của Độc Cô Thanh Tùng cuốn băng trở lại, hơn tám trượng.

Khi chúng gượng ngồi dậy thì Độc Cô Thanh Tùng đã vượt xa hơn mấy mươi trượng đường.

Cũng may, nhờ số đông, kinh lực tản mác ra nhiều tên, nên ảnh hưởng không mạnh lắm, nhờ vậy mà không tên nào thọ thương cả.

Khi tất cả cùng đứng lên vững vàng thì Độc Cô Thanh Tùng cả người lẫn ngựa khuất dạng trong bóng đêm mờ.

Kim Xoa Giáo Chủ và Huyết Bút Tú Tài cũng biến mất.

Ba chiếc xe bọc vải vàng còn đó, trống rỗng, chúng lặng như những xác không hồn.

Sau cuộc đại náo Bàn Long Bảo do Độc Cô Thanh Tùng gây ra, liền trong đêm đó, Tuyết Sơn Phi Long Hà Tổng Quản cho bồ câu xám bay đi ngoài vạn dặm báo tin cho Lâm Chủ Thủy và Bạch Cốt Đan sớm tụ về Cửu Long Đan chủ trì đại sự ứng phó tình hình, nhất là vụ mất ba xe báu vật.

Hà Tổng Quản cũng mong mỗi Cửu Long Thần Ma mau mau chấm dứt cuộc tiếp trợ Cửu Long đệ tử luyện thần công, để trở về liệu mọi việc.

Riêng về Độc Cô Thanh Tùng rời Đại Bàn Sơn, chàng giục Long Mã cất vó phi nhanh trên con đường về Bắc, theo dõi hai chiếc xe đen của Lục Vũ Lệnh Chủ.

Chiếc áo dài màu lam phất rạt gió không ngừng theo sức tiến của con Hồng Vân Cái Tuyết trên dặm dài.

Đến lúc bình minh, chàng đến huyện thành Đông Dương, trời đã sáng rõ mà tầm mắt chàng nhìn tận phương trời chẳng thấy bóng dáng hai chiếc xe đen.

Chàng toan rẽ ngựa vào thành, bỗng ngẩng mặt nhìn ra, đã thấy Kim Xoa Giáo Chủ đang đứng chực sẵn không rõ từ lúc nào.

Độc Cô Thanh Tùng không tưởng tượng có sự gặp gỡ như thế này, chàng không thể tưởng tượng được sự phi hành nhanh chóng của một người lại thắng nổi một con thần mã.

Có thể bà ấy đến đây trước chàng lâu lắm, chàng kinh sợ cho thuật khinh công kỳ diệu của bà.

Kim Xoa Giáo Chủ đợi chàng đến gần hơn, nở nụ cười tươi, thốt:

- Tiểu ca ! Minh lại gặp nhau tại đây lần nữa!

Độc Cô Thanh Tùng cau mày, nghi:

“Vô tình mà gặp nhau tại đây, hay bà ấy có ý chờ đón chàng?”

Chàng thoáng nhìn bà, tin quyết là bà có ý chờ đón chàng. Chàng tự hỏi:

- Bà chờ đây, sẽ nói gì với chàng?

Kim Xoa Giáo Chủ vẫn với giọng ôn hòa như trong đêm rồi, vẫn với nụ cười chững như bà riêng biệt dành cho chàng, đáp:

- Phải đó, tiểu ca nghĩ đúng, tôi chờ đây đã lâu.

Chàng nói tiếp:

- Giáo Chủ còn điều gì dạy bảo?

- Đêm rồi, tôi quên mất một việc cần tỏ cho tiểu ca biết. Quên việc đó lòng tôi không yên, nên phải mượn chim Loan kiêm trình đón chờ tiểu ca tại đây.

Độc Cô Thanh Tùng hiểu lý do bà ra đến huyện thành Đông Dương trước chàng, nếu không thế thì làm sao bà đi nhanh hơn con Hồng Vân Cái Tuyết!

Chàng mỉm cười, thốt:

- Sự gì vậy, Giáo Chủ? Có quan trọng lắm không, mà Giáo Chủ bôn ba suốt đêm trường?

Kim Xoa Giáo Chủ lắc đầu:

- Quan trọng thì không quan trọng lắm, nhưng rất cần. Tôi chỉ muốn biết có phải tiểu ca đang định đến Lục Vũ Lâm tại Tây Thiên Mục Sơn chăng? Nếu đúng vậy, tôi khuyên tiểu ca đừng bao giờ mang kiếm theo mình đến đấy. Lục Vũ Lệnh Chủ rất ghét những người trong thiên hạ sử dụng kiếm. Phàm những người thuộc hạ dưới quyền Lệnh Chủ, đều bắt buộc phải hạ sát tất cả những ai trong võ lâm sử dụng vũ khí đó.

Độc Cô Thanh Tùng cười lạnh thành tiếng:

- Tưởng gì, chứ điều đó thì tôi thừa hiểu! Giáo Chủ không nhắc đến, tôi cũng quên khuấy đi một rồi.

Chàng gằng giọng, tiếp:

- Giáo Chủ có biết đâu, tôi có mối thù lâu với Lục Vũ Lệnh Chủ?

Độc Cô Thanh Tùng đứng đôi mày cao ngạo, suy nghĩ một chút rồi thốt tiếp với giọng cương quyết lạ lùng:

- Trong chuyến đi Tây Thiên Mục Sơn hôm nay, tôi thừa thanh toán mối thù ngày trước, vừa thu hồi chín rương báu vật. Vì mối thù đó, vì vụ mất báu vật đó, tôi thấy cần đeo kiếm bên mình, mặc dầu tôi không thiện dụng loại vũ khí đó.

Kim Xoa Giáo Chủ giựt mình :

- Tại sao tiểu ca lại có ý đó?

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng đáp:

- Để chứng tỏ là tôi không sợ Lục Vũ Lệnh Chủ, và cốt đả phá cái lệ tàn bạo của bà ấy.

Kim Xoa Giáo Chủ lộ vẻ lo ngại ra mặt. Bà không dấu vẻ lo ngại.

- Tiểu ca không nên khinh thường Lục Vũ Lệnh Chủ! Bà ấy được dị nhân truyền thụ kỳ công, chưa hẳn hiện tại tiểu ca là địch thủ của bà ấy. Tôi chỉ sợ việc không kết thúc như tiểu ca trù liệu đâu.

Bà tiếp nối:

- Nhân cái mình cần phải nhẫn chờ thời gian thuận tiện hơn. Không chắc gì tiểu ca cưỡng bách nổi bà ấy chịu giao hoàn chín rương báu vật.

Thấy Kim Xoa Giáo Chủ hết lòng lo ngại cho mình. Độc Cô Thanh Tùng cảm kích vô cùng, chàng có cảm tưởng mình càng lúc, càng thân thiện với bà ta hơn. Chàng công nhận bà ta luôn luôn dành một thái độ từ hòa đối với chàng. Ngay từ phút đầu bà thấy chàng là lập tức ra lệnh cho Cửu Phụng phải giao hoàn chín rương báu vật cho chàng, dù việc bất thành song hảo ý của bà ta còn đó, chàng phải ghi nhận.

Song thâm tâm chàng vẫn không xóa bỏ được niềm thắc mắc về lý do sự niềm nở của Kim Xoa Giáo Chủ đối với chàng.

Phải, chàng không hiểu được dụng tình của Kim Xoa Giáo Chủ đối với chàng, chàng định hỏi cho biết, nhưng làm sao mở miệng?

Bỗng, Kim Xoa Giáo Chủ, chừng như nhớ đến một việc gì, đôi mắt bà ngời lên, cất tiếng hỏi:

- Tiểu ca đã mượn danh hiệu Liệt Mã Cuồng Đanh thi triển thần oai tại Bách Trượng Phong đêm ấy, tất cả cũng có lý do, cứ theo lời tiểu ca vừa rồi, thì có lẽ tiểu ca đã gặp người ngồi trong chiếc xe đen, có phải vậy chăng?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Phải, tôi có gặp nhân vật ấy. Đó là một quái lão bà mặc áo xanh, Bạch Cốt Phan chủ gọi bà ta là “Yến”. Tôi trông họ thì Bạch Cốt Phan chủ và bà ấy có mối đoạn ân tình gì giữa nhau vào thời niên thiếu, nên gặp nhau, họ vừa hận mà vừa tha thiết với nhau.

Kim Xoa Giáo Chủ đáp:

- Đúng vậy, cả hai có biết nhau trong thời gian trước. Bà đó là vị Quản Sự của Lục Vũ Lệnh Chủ, rất được tin dùng. Nhưng tiểu ca không còn gặp ai khác nữa, ngoài bà ấy sao? Có nhớ xem?

Độc Cô Thanh Tùng vỗ trán, suy tư một lúc sau, chàng kêu lên:

- Còn! Còn một Lục Y thiếu nữ, nàng từ trên không đáp xuống thu Hủ Cốt Độc Dịch của Bạch Cốt Phan Chủ rồi đi ngay, thuật kinh công của nàng tân kỳ, rất tiếc là tôi không thấy rõ mặt thật của nàng ra sao?

Kim Xoa Giáo Chủ đột nhiên lại tươi ngay nét mặt, bà cười khanh khách, thốt:

- Đó là con gái của Lục Vũ Lệnh Chủ. Nàng đến Bách Trượng Phong ám trợ tiểu ca đấy!

Độc Cô Thanh Tùng đỏ bừng mặt mày mà chàng có vương vãi che khuất, nếu không thì bề bàng biết bao nhiêu.

Kim Xoa Giáo Chủ lại chỉnh dung nghiêm trang, tiếp nói:

- Cả hai già và trẻ, có biết tiểu ca là Liệt Mã Cuồng Đanh giả mạo không?

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Nếu Huyết Ma Bang chưa tuyên bố điều khám phá, tôi tưởng hai người ấy chưa hiểu ra đâu.

Kim Xoa Giáo Chủ hài lòng ra mặt, bà nở nụ cười cởi mở, thốt:

- Tốt lắm! Vậy càng hay. Tiểu ca cứ dùng danh hiệu giả là Liệt Mã Cuồng Đanh đến Tây Thiên Mục Sơn. Với tư cách đó chẳng những không có gì trở ngại, mà còn được tiếp rước như vị khách quý. Điều cần thiết là chẳng bao giờ tiểu ca để cho họ biết được mặt thật của mình, nếu lộ chân tướng thì an trở thành nguy đấy. Vạn nhất, nếu có xảy ra điều bất trắc, tiểu ca cứ gọi tục danh của Lục Vũ Lệnh Chủ là “Tiểu Văn” thì hung thành kiết.

Kim Xoa Giáo Chủ nhìn chàng lướt cuối, trùu mếu vô cùng:

- Tôi đi đây. Tiểu ca khi nào rồi rảnh, cứ đến Thái Hồ, tại Động Đình Sơn, tìm tôi! Kim Xoa Giáo sẽ dành mọi ưu đãi chờ tiểu ca vậy.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ

- May 2003 -